

İnanmak, savunmak, mırın kırın etmek

Yeni Şafak, 26 Ağustos 98

Önce sahneye sosyalistler girdi. Yüksek sesle ve kibirli bir edayla şunu söylediler: Biz halkın gücüne inanıyoruz! Halkın gücü salondaydı, fakat sahnede değildi. Sosyalistlere şöyle bir baktı, bir daha baktı. Pek öyle bağırp çağırmadan, ağırbaşlılıkla konuştu: Sosyalistlere inanmıyorum. Bu beyan üzerine sosyalistlerin oracıkta işi bitiverdi. Sonra sahneye islâmcılar girdi. Yeni gelenler ilk iş olarak "Allah Allah! Nasıl oldu da beni sahneye aldılar?" dermişcesine kendilerine göz gezdirdiler. Tabii, kendilerini baştan ayağa süzdüler diyemiyoruz. Çünkü sahnede ayna yok. Olmanınca da başlarını görmeleri imkânsız. Demek ki islâmcılar kendilerini yalnızca göbekten ayağa

İSMET ÖZEL

süzmüş oldular. Aralarında göbeği şişkin olanlar var idiye onlar ayakları hiç göremedi. Kendine bakma işi bitince sahneyi tetkike koyuldular. Salona ve seyircilere göz ucuyla baktılar. Bir ara oyunun yönetmenini farkedebilir miyiz endişesini izhar ettiler. Hafifçe öksürüp boğazlarını temizlediler. Nihayet hırıltılı bir ses ve bozuk bir şiveyle ağızlarından şu kelimeler döküldü: Biz halkın inancını savunuyoruz. Halkın inancı da tıpkı halkın gücü gibi salondaydı, fakat o da tıpkı halkın gücü gibi sahnede değildi. Halkın inancının kulağına islâmcıların iddiası çarpınca o, kimseye hitaben bir şey söylememe kararına vardı. Kendi kendine şunu mırıldanmakla yetindi: Islâmcıları savunmuyorum. Halkın inancı herhangi bir kimseye sarahaten hitap etmeyince hiç kimsenin de işi bitmiş olmadı. Islâmcılar işimiz bitmedi diye çok memnun oldular. Halbuki gerçek onların işinin bitirilmesine gerek bile duyulmayıştıydı.

Halkın gücünün sosyalistlere inanmadığı ve halkın inancının islâmcıları savunmadığı ortaya çıkınca herkes kendini bir kaos içinde buldu. Sosyalistler halkın inancının islâmcıları savunmayışını kendi ellerine geçmiş bir koz kabul etti. Elleriyle ayıp işaretler yaptılar. Islâmcılar sosyalistlere dönüp şöyle dedi: Her tarafınız koz olsa ne yazar? Halkın gücü size inanmadığını bildirdiğinden beri işiniz bitik. Bizim işimizi ise bitiren çıkmadı. Bunun üzerine sosyalistler islâmcılara dedi ki: Behey avara kasnaklar! Ne işiniz vardı ki bitirilsin? Kendinizin bir aksi sada olduğunu söyler söylemez ağızından aksi bir lâf çıktığı zehabına kapılıverdiniz.

Son durumda, sosyalistler ve islâmcılar yıllar boyu uzlaşma ve hoşgörü edebiyatı yapmış olmalarına rağmen birinin diğerine hareket alanı tanımadığı şartlarla sahnede kalmaya çabalıyorlar. İşte bakın ki salonda bulunan; ama ne sosyalistlerin ne de islâmcıların sahneye çağırabildiği iki şey, halkın gücü ve halkın inancı birbirleriyle anlaşabilmiş değil. Halkın inancı diyor ki halkın gücüne: Benim ilkelerime sığmaz ama senin yapmanda sakinca yok, şu islâmcıların elinden biraz tutuver. Bu sözler üzerine halkın gücü halkın inancına çıkışıyor: Bana iş buyuracağına kendini ataletten kurtarmaya bak, senden zilgıt yemedikçe bu sosyalistlerin doğru yola gireceği yok. Dedim ya, kaos.